

Săptămâna patimilor - Închisoarea Pitești

Săptămâna patimilor - Închisoarea Pitești, Camera 3 Subsol, anul 1951

Viața duhovnicească din închisori - Prăznuirea sărbătorilor

Pastile din 1951...

Eram siguri că, după vizita lui Țurcanu, Zaharia va veni cu o nouă metodă de tortură.

După masa de seară, Zaharia s-a întors ca un taur înfuriat și și-a debitat repertoriul lui muzical. A ales zece dintre noi și, împreună cu cei din comitet, ne-a aplicat legea „dragostei lui Gheorghiu”.

Apoi, ne-a fixat o nouă poziție pe priciuri: în loc să ținem mâinile pe genunchi, trebuia să le ridicăm în sus, pe lângă cap. După bătaia primită, abia ne mai puteam mișca, iar prin tinerea mâinilor în sus în poziție fixă, surescitarea nervoasă se intensifica în așa măsură, încât era imposibil de suportat.

Atunci ne-am convins cu toții că, până la urmă, nu vom putea răbda și nu vom avea de ales decât să ne lepădăm de Mișcarea Legionară sau să înnebunim.

Săptămâna care a urmat acestor întâmplări a rămas de neuitat.

Noua poziție fixă era atât de greu de suportat, încât doream, mai mult ca oricând, să vină

moartea sau un cutremur să dărâme fortăreata Pitesti, iar molozul ei să ne îngroape pentru totdeauna. Cât de asteptată a fost si cât de sublimă ni se părea acum moartea de martir! Numai Dumnezeu însă stia când avea să ia sfârșit această tortură si în ce fel.

Se apropiau Pastile si eram îngroziti la gândul că ceea ce se petrecuse la Crăciun se va repeta aidoma si de Pasti, cu aspecte însă mult mai satanice, pe care imaginatia omului sănătos la minte nu le poate crea.

Era Duminica Floriilor, înainte de Săptămâna Patimilor. În acea după-amiază, Zaharia s-a întors de la camera 4 spital si a făcut o nouă redistribuire pe prici.

Deodată, mi-a trecut prin minte că se pregătea ceva straniu, ceva de nedescris, în legătură cu Săptămâna Patimilor si cu Pastile.

Primul pe prici, a fost asezat, după noua ordine, a fost Maglavit, urmat de Nedelcu, de Bordeianu Dumitru, autorul acestor jalnice amintiri, Popescu Paul, Zelică Berza, Grigoras, Hutuleac, Sântimbreanu, Reus, Gheorghiu si Andrisan. Toti acestia făcuseră parte din grupul lui Maglavit. Când am văzut această nouă ordine si mai ales faptul că toti eram din grupul mistic, fără să ne dăm seama, o groază ne-a cuprins, presimtind ceea ce ne astepta.

Luni, în Săptămâna Patimilor, imediat după prânz, Zaharia s-a întors cu un teanc de hârtii în mână, mai multe măhuri tocite, un ghem de atâ groasă, niste cutii de conserve goale, mangal si o sticlută.

Le-a asezat pe priciul nostru, si, din cozile de mătură, ne-a pus să facem cruci. Una din cruci, mai mare, era pentru Ungureanu.

Nu ghiceam ce avea de gând să facă Zaharia. Din cutia de conserve, a făcut cădelnită, iar hârtiile aduse le-a împărțit celor ce se lepădaseră de Miscarea Legionară si la vreo 5-6 care făcuseră de planton de la 15 ianuarie.

După ce toate acestea au fost pregătite, Zaharia ni s-a adresat în felul următor:

„Misticilor si - celorlalti din cameră - banditilor, pentru că credeti în Dumnezeu si în Patimile Lui, iar după cum stiti eu nu cred în astfel de baliverne, si pentru că este Săptămâna Patimilor, să vedeti si voi ce patimi vor îndura acesti mistici!”

Oricine mi-ar fi spus si orice as fi citit în cea mai pornografică literatură, nu mi-as fi putut închipui niciodată că niste minti satanizate si bolnave puteau născoci asemenea măscări, pentru a huli si ofensa Majestatea lui Dumnezeu, Sfintenia si Neprihănirea Lui.

Asa cum am mai relatat cu ocazia Crăciunului din 1950, nu-mi voi îngădui - pentru bruma de cultură si carti pe care mi-am însusit în decursul anilor de învățatură, pentru bunul simț si pudoarea unui umil creștin - să prezint înaintea cititorilor astfel de abjectii adresate lui Dumnezeu. Dacă le-as pronunța sau le-as scrie, m-as face purtătorul de cuvânt al satanei si al slugilor lui.

Ce sens ar avea să descriu pornografiile, insultele si hula adusă lui Dumnezeu? Cei credinciosi ne vor crede pe cuvânt, avându-i martori pe Dumnezeu si pe acei ce, în Numele Lui, au îndurat astfel de torturi. Nu ne vor crede atei, care si asa hulesc pe Dumnezeu, fără a fi torturati.

Din după-masa de luni si până în Vinerea Mare, când se cânta Prohodul în bisericile noastre, precum si în cele trei zile de Pasti, s-a cântat tot timpul pe melodia Prohodului, de către cei zece care se lepădaseră de Miscare, plus plantoanele, tot acest repertoriu de pornografii, măscări si scabrozități, care depășeau orice imaginatie.

Noi, „misticii”, am fost purtati timp de opt zile, în genunchi prin cameră, de la un capăt la altul, în

frunte cu Ungureanu, închipuind patimile Domnului.

Lui Ungureanu i-au făcut coroană de spini, iar în cutiile de conserve s-a pus mangal stropit cu gaz lampant și i s-a dat foc, ca să tămâiem cu ele, în timp ce mergeam în genunchi, făcând metanii.

L-am văzut pe Ungureanu plângând ca niciodată, îngrozit de ceea ce ne-au forțat să facem.

Ce mi-a cutremurat sufletul în timpul acestei torturi a duhului, a fost imaginea mamei, pe care am văzut-o în fata ochilor, îndoliată, așa cum înțelegea ea să trăiască Săptămâna Patimilor Mântuitorului.

O vedeam plângând; îi era poate gândul la suferințele mele, deși biata de ea nu stia în ce iad mă aflam.

La fel, le vedeam plângând pe toate mamele celor torturați și îngroziti de a fi puși să-L hulească pe Dumnezeu. Dacă ar fi văzut aceste mame la ce au fost supuși fiii lor, multe dintre ele și-ar fi iese din minti.

După opt zile de mers în genunchi, ni s-au rupt pantalonii, iar genunchii erau numai o rană.

Singurul dintre noi care a refuzat să participe la acest ritual satanic, a fost Nedelcu Aristide. Așa înnebunit cum era, s-a desprins din cortegiu. A fost tolerat, pentru că, spuneau ei, își iese din minti.

La sfârșitul celor opt zile de chin și umilintă, de dimineața până seara, distrusi sufletește, scârbiti de noi înșine, de neputința și slăbiciunea noastră, imploram Cerul să ne ia zilele.

Din cauza mersului pe ciment, genunchii noștri erau o rană sângerândă și, când atingeam cimentul, călcăm parcă pe ace. Dar, în afară de rănilor fizice, această degradare spirituală a lăsat răni și mai adânci în sufletele și conștiința noastră.

Mă gândeam cu groază în acele momente dacă aveam să petrecem la fel și alte sărbători ale Nasterii și ale Învierii lui Hristos, în timp ce părinții, frații, surorile și prietenii noștri vor trăi bucuria adevăratelor sărbători.

Nu numai în camera 3 subsol s-au petrecut asemenea orgii, ci în toate celelalte camere, după cum aveau să mărturisească, după demascări, cei ce le-au trăit ca și noi.

Iată scopul final al reeducării comuniste: scoaterea lui Dumnezeu din inimile oamenilor și prăbusirea lor în neant.

(Dumitru Bordeianu - Mărturisiri din mlaștina disperării)

<http://www.fericiticeiprigoniti.net/praznuirea-sarbatorilor/237-saptamana-patimilor-inchisoarea-pitesti-camera-3-subsol-anul-1951>

Our visitors also read the following:

Simțind cu inima suferințele lui Hristos răstignit pe cruce

Pe avocatul Trifan l-am cunoscut în celula 32, la Gherla. Auzisem în închisoare de grupul Marian... (18/4/2011)

Sfanta Manastire Pantocrator

Powered by active³ CMS - 27.07.2011 20:15:56